Regeringsrätten
Rättsfall

Fråga om pensionsavsättning då pensionsutfallet gjorts beroende av att skuld likviderats.

Besvär av B och W AB angående inkomsttaxering 1972. — B och W ägde vardera 50 procent av aktierna i B och W Aktiebolag. — I sin självdeklaration drog bolaget av 304 334 kr såsom pension åt B. Bolaget uppgav bl a att beloppet motsvarade en fordran, som bolaget hade hos ett av B helägt aktiebolag och att pensionen enligt avtal mellan W och B ej kunde utgå utan att skulden likviderats. — TN vägrade avdraget.

Hos LSR häröver yrkade bolaget att få avdraget.

TI yttrade i huvudsak: Det hade gjorts gällande att beloppet 304 334 kr utgjort fordran som bolaget haft. Med hänsyn till bokföringstransaktionerna syntes det tveksamt om bolaget skulle anses vara bärare av den eventuella faktiska förpliktelsen. Handling som visade förpliktelsen hade inte företetts. Bolaget borde inte medges avdrag för avsättningen.

LSR fann på grund av den förebragta utredningen bolaget berättigat till avdrag för ifrågavarande avsättning till pensionsutfästelse och bestämde, med bifall till besvären, taxeringarna i enlighet härmed.

I besvär hos KR yrkade TI att taxeringen skulle bestämmas enligt TN:s beslut och anförde: Villkoret innebar, att pensionsutfallet inte endast var beroende av uppnådd pensionsålder för den anställde. Bestämmelserna i lag om tryggande av pensionsutfästelse m m torde därvid inte vara tillämpliga på den av bolaget åberopade utfästelsen även om villkoret inte intagits i den formella utfästelsen.

Bolaget bestred yrkandet och anförde att då villkoret inte intagits i den formella utfästelsen saknades anledning att inte betrakta utfästelsen som bindande.

KR i Sthlm yttrade: Bolaget har utfäst sig att betala pension till B med familj. I anledning av utfästelsen har bolaget skuldfört 304 334 kr å konto ”Avsatt till pensioner”. Emellertid framgår av handlingarna i målet, att pensionsutfallet gjorts beroende bl a av att en fordran på 304 334 kr, som bolaget har på ett av B helägt aktiebolag, likviderats av sistnämnda bolag. — Med hänsyn till angivna förbehåll kan den av bolaget gjorda avsättningen till pensioner inte utgöra någon vid ifrågavarande taxeringar avdragsgill kostnad. — RR: ej ändring, (RR föredr. 15.2; dom 27.2.78.)

Värde av bilförmån som åtnjutits under endast del av beskattningsår.

Besvär av A angående inkomsttaxering 1975. A disponerade under tiden den 21 maj — den 31 dec 1974 en arbetsgivaren tillhörig bil av märket

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

Volvo 145. — I deklarationen upptog A värde av bilförmån med 2 675 kr. — TN upptog värdet av bilförmånen till 5 900 kr. Härvid tillämpade nämnden RSV:s anvisningar (Dt 1974:50) angående värdering av förmån av fri bil och utgick från bil i prisklass III och en årlig körsträcka om 1 000 mil, inklusive resor till och från arbetsplatsen.

Hos LSR yrkade A att bli taxerad enligt deklarationen. — LSR lämnade på anförda skäl besvären utan bifall.

I besvär hos KR yrkade A att förmånsvärdet skulle bestämmas till högst 3 701 kr och anförde bl a: Förmånsvärdet innefattar dels en fast del, i förevarande fall 2 850 kr för år, dels en rörlig del, 3 kr 30 öre per mil. För en förmån som endast givits en del av året har förmånsgivaren inte haft några utgifter för den del då förmånen ej utgått. Det är då svårt att förstå varför förmånstagaren skall beskattas för förmån under denna tid. Detta innebär i föreliggande fall att av de fasta avgifterna på 2 850 kr per år skall 7/12 räknas som förmån eller 1 662 kr. Till detta skall läggas förmånen motsvarande högt räknat 618 mils körning à 3 kr och 30 öre eller 2 039 kr. Den maximala summa som således bilförmånen under 1974 kan uppskattas till är således 3 701 kr. — TI tillstyrkte att värdet av bilförmånen bestämdes till 3 701 kr.

KR i Sthlm yttrade: Av utredningen i målet får numera anses framgå att A nyttjat en arbetsgivaren tillhörig bil för en privat körsträcka av 618 mil under 1974. Med utgångspunkt härifrån och från riksskatteverkets anvisningar bör förmånsvärdet beräknas till 4 830 kr.

I besvär hos RR yrkade A att värdet av bilförmånen skulle nedsättas till 3 701 kr.

RR yttrade: Enligt RSV:s anvisningar (Dt 1974:50) angående värdering av förmån av fri bil beräknas värdet därav för bil i prisklass III till 4 500 kr vid en körsträcka om 500 mil och till 5 900 kr vid en körsträcka av 1 000 mil, allt räknat för helt år. — Nämnda anvisningar bör kunna läggas till grund även för bedömning av fall, såsom det förevarande, då förmånen åtnjutits under endast en del av året. — I målet är upplyst att A tillhandahållits en bil av märket Volvo 145 under 7 månader av året. Annat görs ej gällande än att A under denna tidsrymd kört bilen privat, inklusive resor mellan bostaden och arbetsplatsen, sammanlagt 618 mil. — Den ifrågavarande bilen bör hänföras till prisklass III enligt de lämnade anvisningarna. Den angivna körsträckan motsvarar för helt år omkring 1 000 mil. Med utgångspunkt i det nu anförda och med beaktande av att A åtnjutit förmånen under endast 7 månader av beskattningsåret, överstiger värdet av bilförmånen (7/12 av 5 900 kr) ej det belopp efter vilket A bestämt sin talan. Besvären skall därför bifallas. (RR föredr. 3.11.77; dom 16.2.78.)

Anm.: Jämför RÅ 1972 not. 1187.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

Hemresor med egen bil — längre hemvistelse än vid resor med allmänna färdmedel.

Besvär av TI angående S:s inkomsttaxering 1974. — S, som var gift och hade familjebostad i Skara, var anställd som arbetsledare hos Höglunda Vårdhem i Gräfsnäs, 87 km från Skara. I sin deklaration yrkade S avdrag för kostnader för 43 hemresor med egen bil med 2 618 kr. — TN medgav avdraget.

Hos LSR yrkade TI att avdraget för hemresor skulle nedsättas till 1 376 kr, motsvarande kostnaden för resor med allmänna kommunikationsmedel.

På förfrågan från TI hade S uppgivit att han vid hemresan med bil kom till hemmet i Skara fredag kväll och lämnade hemmet måndag morgon samt att han, om han hade använt allmänna färdmedel, skulle han ha kommit till Skara lördag kl 13.10 och varit tvungen att resa från Skara söndag kl 16.40.

LSR biföll TI:s talan medan KR i Gbg biföll S:s besvär med hänsyn till att hemresor med allmänna färdmedel — på grund av de uppgifter S lämnat — fick anses ha ''ställt sig uppenbart olämpligt''.

I besvär hos RR yrkade TI att LRS:s beslut skulle fastställas. Därvid anförde han bl a följande.

Av skattskyldiga yrkade avdrag för hemresor till familjen har mycket stor frekvens. Erfarenhetsmässigt uppkommer därvid, i övervägande antalet fall, fråga om huruvida avdrag skall medges efter kostnad för billigaste färdsätt eller för det färdmedel som faktiskt använts. Enligt den praxis, som hittills synes ha varit rådande, har avdrag medgetts efter kostnad för billigaste färdmedel — i regel tåg eller buss — då sådana förbindelser funnits, även om annat färdmedel medfört viss tidsvinst. Frågan om efter vilket färdsätt den avdragsgilla hemresekostnaden skall beräknas har prövats i följande fall: RÅ 1965 not. Fi 1806, 1971 not. Fi 544 och RRK K74 1:18. I det första rättsfallet gällde det resor mellan Kalmar och Nosaby (utanför Kristianstad). RR medgav avdrag efter kostnad vid färd med egen bil ''enär lämpliga tågförbindelser saknats''. I rättsfallet RÅ 1971 not Fi 544 ansågs den skattskyldige berättigad till avdrag för hemresor mellan Luleå och Karlstad efter kostnad för resa med tåg, mot av den skattskyldige yrkat avdrag för resa med flyg, trots det långa avståndet och den tidsvinst som det sannolikt inneburit att resa med flyg. Den skattskyldige uppgav att det åtgick 46 timmar för tågresa fram och åter. I RRK K74 1:18 gällde det resor mellan Halmstad och Piteå. Förbindelserna mellan dessa orter var sådana att vederbörande inte kunde komma hem över veckosluten med annat allmänt färdmedel än flyg. KR medgav avdrag efter kostnad för flygresa. En ledamot var dock skiljaktig. — Att resa med allmänt kommunikationsmedel inte möjliggör hemmavistelse under längre tidsrymd än omkring ett dygn torde vara ganska vanligt för dem som inte är bosatta respektive arbetar på orter, mellan vilka det finns mycket goda kommunikationer. Frågan om var gränsen skall dras för att resa med allmänt kommunikationsmedel skall anses så olämpligt att avdrag bör medges för kostnad för annat färdmedel, är oklar.

RR yttrade: Enär S haft praktisk möjlighet att företa hemresorna med anlitande av allmänt färdmedel och detta färdsätt ställt sig billigare än resa med egen bil, är S icke berättigad till avdrag med högre belopp än som svarar mot kostnaderna för resa med allmänt färdmedel. (RR föredr. 17.1; dom 6.2.1978.)

Anm.: Utom åberopade rättsfall, se även RSV Dt 1976:57.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

Arbetsgivarens ansvar för arbetstagares skatt

Besvär av allmänna ombudet i uppbördsfrågor. — Enligt granskningsrapporter hade Maskinaffären G Aktiebolag under år 1973 underlåtit att som arbetsgivare göra avdrag för preliminär A-skatt för 20 arbetstagare, bland dem svetsaren E.

Lokala skattemyndigheten fann med stöd av 75 § uppbördslagen (UL) att bolaget jämte E var ansvarigt för ett skattebelopp av 5 502 kr, avseende tiden juli—sept 1973, jämte restavgift.

Hos LSR yrkade bolaget att lokala skattemyndighetens beslut skulle undanröjas. Bolaget anförde att det för ifrågavarande arbeten anlitat S med firma Rör och Montage. E m fl arbetstagare hade enligt bolaget varit anställda hos och utfört arbete åt S.

LSR ansåg att arbetstagarna i första hand varit anställda direkt av bolaget, som därför varit skyldigt att innehålla preliminär skatt för de anställda. LSR ogillade bolagets yrkande.

KR i Gbg, där bolaget fullföljde sin talan, ansåg däremot att det saknades stöd för att betrakta bolaget som arbetsgivare i UL:s mening åt S och av honom anlitade arbetstagare och friade därför bolaget från ansvar.

RR yttrade: S och vissa av honom anlitade personer — däribland svetsaren E — utförde under 1973 vissa arbeten för Maskinaffären G Aktiebolag. Till grund härför låg avtal mellan S och bolaget.

Arbetena har utförts antingen i bolagets verkstad eller på de montageplatser som bolaget har anvisat. Bolaget har tillhandahållit allt material som behövdes. Vid arbetena har bolagets svetsaggregat och andra tyngre verktyg använts. S har tillhandahållit endast handverktyg. Arbetena har utförts enligt ritningar och beskrivningar som bolaget har upprättat och på de tider som bolaget har bestämt.

I vissa fakturor har S debiterat bolaget ersättning för utförda arbeten genom att ange endast ett visst antal utförda arbetstimmar jämte ersättning för resekostnader, traktamenten och restid. I andra fakturor debiteras visserligen ett i förväg överenskommet belopp. Dessa belopp kan emellertid uppenbarligen bara avse personalkostnader, eftersom bolaget tillhandahöll allt material och alla väsentliga verktyg ävensom ritningar och beskrivningar. Vissa av lönekostnaderna skulle enligt avtal mellan S och bolaget motsvara 150 procent av de ackordspriser som gällde för bolagets verkstad.

Då företag på angivet sätt direkt köper arbetstid bör köparen av arbetstiden anses vara arbetsgivare och den som utfört arbetet arbetstagare. Bolaget skall således anses ha varit E:s arbetsgivare i UL:s mening. Anledning till antagande att E under ifrågavarande tid har haft annan huvudarbetsgivare föreligger inte. Vid angivna förhållanden finner RR att bolaget varit skyldigt att verkställa skatteavdrag för gäldande av E:s preliminära A-skatt.

Mot bolagets hos KR lämnade uppgifter saknas emellertid stöd för att bestämma den skatt, som det ålegat bolaget att avdraga, till högre belopp än 4 434 kr.

Bolaget kan inte anses ha haft skälig anledning för sin underlåtenhet att verkställa skatteavdrag.

Med ändring av KR:s dom förklarar RR bolaget jämte E ansvarigt för ett skattebelopp av 4 434 kr jämte därå belöpande restavgift. (RR föredr. 1.12.77; dom 7.3.78.)

Anm.: Se RR:s dom 1977-10-19 notis Aa 171, (Skattenytt 1978 s. 4), NJA 1973:105. Se vidare SOU 1945:27 s 256, Centrala Folkbokförings och Uppbördsnämnden 1967 nr 10, prop. 1970:166 s 21, 54, Ds Fi 1976:4 s 74—77.

Fråga om taxeringsintendents rätt att föra talan enligt 101 § taxeringslagen.

Besvär av H angående inkomsttaxering 1970. — Sedan LSR bifallit av TI anförda besvär enligt 101 § TL och KR i Gbg ogillat H:s yrkande om omprövning av LSR:s beslut, klagade H vidare till RR.

TI avstyrkte bifall och anförde: Vid handläggningen av H:s 1970 avlämnade självdeklaration hade ej uppmärksammats att H under tiden den 1 jan — den 20 maj 1969 erlagt sjömans-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

skatt, oaktat han under särskilda upplysningar i deklarationen anmärkt "Sjömansskatt erlagd t 20/5 -69." TN hade därför vid sin beslutsredovisning inte på därför avsedd plats i deklarationen antecknat vare sig antal månader, för vilka sjömansskatt erlagts, eller beskattningsbar inkomst enligt sjömansskatteförordningen. På grund härav hade H vid införing i taxeringslängden kommit att tillgodoföras ortsavdrag med för högt belopp vid taxering till såväl statlig som kommunal inkomstskatt. — Vidare hade de uppgifter, som lämnats till ledning för samtaxering med hustrun, varit missvisande, vilket i sin tur ytterligare bidragit till att ortsavdraget blivit felaktigt beräknat. — Ovan relaterade felaktigheter var av sådan art att besvärsrätt enligt 101 § 1 mom TL måste anses ha förelegat på grund av sådant uppenbart förbiseende, som avsågs i 100 § första stycket 5) nämnda lag.

RR yttrade: När TN åsatte H inkomsttaxering 1970, synes nämnden, efter en bedömning av den för nämnden tillgängliga utredningen, ha antagit att H:s hustru ej haft egen inkomst. H fick därför hela det ortsavdrag som tillkom makarna. Denna TN:s åtgärd är uppenbarligen avsiktlig och, ehuru felaktig, icke hänförlig till sådant uppenbart förbiseende från nämndens sida som avses i 100 § första stycket 5) TL. TI äger därför icke föra talan enligt 101 § samma lag om sådan höjning av H:s taxering som föranleds av en riktig tillämpning av 52 § 1 mom KL och 11 § 1 mom lagen om statlig inkomstskatt. — Emellertid tillgodoräknade TN H hela ortsavdragsbeloppet 4 500 kr, ehuru H:s ortsavdrag till följd av bestämmelserna i 48 § 2 mom andra stycket KL bort reduceras med 5/12, eftersom H under fem månader av beskattningsåret åtnjutit sjömansinkomst. Att förutsättning för tillämpning av reduceringsregeln förelåg framgick klart av H:s deklaration och rederiets kontrolluppgift. TN:s underlåtenhet att iakttaga denna regel får med hänsyn härtill anses som sådant uppenbart förbiseende som enligt 100 § första stycket 5) och 101 § TL grundar extra ordinär besvärsrätt för TI. Denna talerätt är dock begränsad till en höjning av taxeringen som är direkt hänförlig till förbiseendet, dvs till 1 870 kr (4 500—2 630).

På grund härav bestämmer RR, med ändring av KR:s dom, de överklagade taxeringarna till följande belopp. (Beloppen här uteslutna). (RR föredr. 25.1; dom 16.2.1978.)

Ägare av fastighet med del i gemensamhetsskog har vid fastighetsreglering beträffande denna skog ålagts betala ståndskogslikvid. Fråga om fastighetsägare som avverkat skog på sin fastighet, är berättigad till avdrag för värdeminskning av skog motsvarande likviden.

Besvär av L angående inkomsttaxering 1971. — 22 § anv punkt 4 tredje st fjärde meningen KL hade intill den 1.1.1973 följande lydelse: Har ägare av fastighet vid fastighetsbildningsförrättning blivit ålagd att gälda likvid, som avses i punkt 9 av anv till 21 §, och har avverkning av skog eller upplåtelse av avverkningsrätt skett efter tillträdet av mark där den skog växer, som likviden avser, dock ej senare än tre år efter det lagakraftägande beslut om fastställelse å förrättningen föreligger, skall, i den mån den skattskyldige så yrkar, skogens ingångsvärde antagas hava nedgått med belopp motsvarande rotvärdet av den skog som avverkningen eller upplåtelsen omfattat. Avdrag må därvid dock ske högst med beloppet av nämnda likvid.

I deklarationen för 1971 års taxering yrkade L avdrag för värdeminskning av skog å den honom tillhöriga fastigheten Årbyn 64:4 med 10 500 kr. — TN medgav avdraget.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

Hos LSR anförde TI bl a: Enligt L:s utredning avsåg avdraget brukningsenhet, som utgjorde andel i Meldersteins gemensamhetsskog. Då gemensamhetsskogen var en samfällighet som taxerades särskilt och ägde rätt till avdrag för värdeminskning av skog yrkade TI att L skulle vägras avdrag för värdeminskning. — LSR biföll TI:s besvär.

L överklagade och anförde. Han hade som ägare till fastigheten Årbyn 64:4 i samband med ägoutbytesförrättning, varigenom fastighetens del i Meldersteins gemensamhetsskog förändrats, ålagts att gälda ståndskogslikvid om 10 500 kr. Det borde särskilt understrykas att det var han själv och inte Meldersteins gemensamhetsskog som gäldat likviden. — Den avverkning som han utfört för att betala denna likvid hade skett på Årbyn 64:4. — Att gemensamhetsskogen var ett särskilt skattesubjekt kunde rimligen inte innebära att ägaren till fastigheten som likvidutgivare inte skulle ha rätt till avdraget ifråga. Gemensamhetsskogen hade inte ålagts att gälda likvid. — Andelen i gemensamhetsskogen var fast knuten till hans fastighet. Den kunde t ex inte avyttras eller intecknas separat.

KR i Sundsvall yttrade: L har inte i egenskap av ägare till jordbruksfastigheten Årbyn 64:4 ålagts att gälda ifrågavarande likvid. Han har i stället ålagts detta i egenskap av andelsägare i gemensamhetsskogen. Avdrag för likviden kan därför vid beräkning av nettointäkt av nämnda jordbruksfastighet inte medges utan utredning om förändringen av virkesförrådet å jordbruksfastigheten. KR lämnar besvären utan bifall. (En ledamot var av skiljaktig mening och yttrade: Av handlingarna framgår att L äger jordbruksfastigheten Årbyn 64:4 och att till nämnda fastighet hör andel i Meldersteins gemensamhetsskog. Utredningen ger vidare vid handen, att den likvid som vid fastighetsregleringen bestämts att utgå utgivits av L i egenskap av ägare av Årbyn 64:4. — Med hänsyn härtill saknas laga grund att vägra L yrkat avdrag för värdeminskning av skog).

Hos RR fullföljde L sin talan.

RR yttrade: L äger fastigheten Årbyn 64:4. Denna fastighet har del i Meldersteins gemensamhetsskog. I målet är ostridigt att gemensamhetsskogen utgör särskilt skattesubjekt. Såvitt utredningen visar har L genom fastighetsreglering avseende gemensamhetsskogen i syfte att omreglera delaktigheten i gemensamhetsskogen och utöka dess markinnehav ålagts att gälda ståndskogslikvid med 10 500 kr. L, som under beskattningsåret har avverkat skog på Årbyn 64:4 till ett värde överstigande nämnda likvid, har yrkat avdrag för värdeminskning å skog med 10 500 kr.

RR finner att fastighetsregleringen inte inneburit någon förändring av skogsinnehavet på Årbyn 64:4. Ståndskogslikviden kan med hänsyn härtill inte beaktas vid beräkning av ingångsvärdets förändring i denna förvärvskälla. L är därför inte berättigad till avdrag enligt punkt 4 tredje stycket fjärde meningen i anv till 22 § KL i dess lydelse före den 1 jan 1973. — L har inte visat att han på grund av den avverkning som skett på Årbyn 64:4 fått vidkännas minskning av skogens ingångsvärde. — På grund härav lämnar RR besvären utan bifall. (RR föredr. 24.1; dom 13.2.1978.)

Anm.: Den åberopade bestämmelsen återfinns fr o m den 1 jan 1973 i punkt 7 tredje stycket anv. till 22 § KL. — Se vidare RÅ 1960 ref 24 och 1967 not 726. Se även prop 1959:44 s 83 f, BevU 1959:43, prop 1965:129 s 16, 21, RN I 1969 nr 3:1, Skattenytts skriftserie nr 1 år 1967: Beskattning av inkomst av skogsbruk s 46—48 (H Björne), Skattenytt 1967 s 312—314 (Wennergren), DsFi 1971:7 s 16 f, Geijer-Rosenqvist-Sterner Skattehandbok del 1 8:e upplagan s 128, 129, 187, 188.

Övergång till bokföringsmässig redovisning — markanläggning (gödselbrunn)

Besvär av TI angående S:s inkomsttaxering 1974. — S övergick vid ingången av 1973 (beskattningsåret) till att redovisa sin inkomst av jordbruksfastighet enligt 1972 års regler om bokföringsmässig redovisning. — Under 1972

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

hade S anskaffat en gödselbrunn för 15 069 kr. Vid inkomsttaxeringen 1973 hade avdrag medgetts honom såsom för värdeminskning av i byggnad ingående maskinell utrustning med 10 procent av bl a anskaffningskostnaden för gödselbrunnen eller med 1 507 kr. — I deklarationen 1974 tillgodoförde sig S avdrag för värdeminskning av inventarier enligt räkenskapsenlig metod med 9 043 kr av ett avskrivningsunderlag om 99 543 kr. Till avskrivningsunderlaget hade han hänfört bl a oavskriven del av anskaffningskostnaden för gödselbrunnen eller (15 069—1 507 =)13 562 kr.

TN fann bl a att gödselbrunnen utgjorde markinventarium samt att oavskriven del av anskaffningskostnaden inte skulle överföras till inventariekontot. Nämnden vägrade under åberopande härav hela det yrkade värdeminskningsavdraget om 9 043 kr.

I besvär yrkade S bl a avdrag för värdeminskning av inventarier enligt deklarationen.

LSR ogillade yrkandet medan KR i Gbg i princip biföll S:s talan och förklarade att kostnaden för anskaffning av gödselbrunnen fick efter övergången till bokföringsmässiga grunder tillföras ingångsvärde för inventarier.

TI klagade hos RR, som yttrade: Gödselbrunnen, som är belägen utomhus, utgör sådan markanläggning för vilken värdeminskningsavdrag ej fick åtnjutas enligt de före den 1 jan 1973 gällande reglerna. — Enligt 11 § lagen (1972:742) om ikraftträdande av lagen (1972:741) om ändring i kommunalskattelagen (1928:370) får kostnad som före övergången till bokföringsmässig redovisning enligt de nya reglerna nedlagts på markanläggning ej med anledning av övergången dragas av på annat sätt än som annars skulle ha skett. De i anv till 22 § KL givna nya bestämmelserna, vilka medger värdeminskningsavdrag för bl a gödselbrunn som är att hänföra till markanläggning, har följaktligen ej avseende på sådana vid ikraftträdandet befintliga gödselbrunnar som tidigare ej grundade avdragsrätt. Till denna kategori gödselbrunnar hör den nu aktuella brunnen. Den skall därför inte ingå i S:s avskrivningsunderlag. — Emellertid framgår av handlingarna i målet att S taxeras med tillämpning av räkenskapsenlig avskrivning. Med hänsyn härtill och då det värdeminskningsavdrag, som han yrkat, inte överstiger trettio procent av avskrivningsunderlaget sedan detta reducerats med kostnaderna för gödselbrunnen, föranleder den nu företagna rättelsen av avskrivningsunderlaget ingen ändring i S:s taxeringar enligt KR:s dom. — RR fastställer KR:s domslut. (RR föredr. 1.3; dom 16.3.1978.)

Anm.: Se t ex Deklarationshandboken (Nilsson, Toftered, Andersson) s. 104.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02